

عنوان مقاله:

نگاهی دیگر به تاریخ علوم پزشکی و هویت بیمار در متن های پزشکی

محل انتشار:

مجله طب سنتی اسلام و ایران، دوره 1، شماره 2 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسنده:

منیژه عبدالهی

خلاصه مقاله:

مطالعه ی کتاب اوستا، گذشته از جلوه های اساطیری پزشکی، نشان دهنده ی وجود نوعی پزشکی و بهداشت در ایران باستان می باشد که در قیاس با دنیای قدیم پیشرفته محسوب می شده است. در دوره ی هخامنشی سه مرکز آموزش پزشکی در ری، همدان و تخت جمشید به همراه بیمارستان هایی در جنب آن ها، برقرار بوده است و در دوره ی ساسانیان با تاسیس مدارس پزشکی جایگاه علوم پزشکی مستحکم تر شد و به صورت جریانی قدرتمند تا دوران اسلامی ادامه یافت. در دوران اسلامی کتاب هایی چون « الحاوی » زکریا و «قانون» ابوعلی سینا شهرتی جهانگیر یافت. از حدود قرن چهارم هجری به موازات آثار طبی تدوین شده به عربی، کتاب های ارزشمندی به زبان فارسی نگاشته شده است که قدیمی ترین آن ها کتاب هدایه المتعلمین فی الطب ، تالیف ابوبکر ربیع بن احمد الاخوانی (وفات ۳۷۳ ه. ق.) می باشد و به دنبال آن آثاری همچون «الابنیه عن حقایق الادویه» از موفق الدین ابومنصور هروی در زمینه ی گیاه دارو شناسی با نظمی ستودنی نوشته شد. دیگر کتاب پزشکی معتبر زبان فارسی، ذخیره ی خوارزمشاهی اثر سید اسماعیل جرجانی (۴۳۴-۵۳۱ ه. ق.) است که در واقع دایره المعارف پزشکی می باشد که در ده جلد تالیف گردید. جرجانی همچنین کتاب «خفی علایی» را در دو جلد و در قطع مطول نگاشت تا به ویژه در سفرهای نظامی به راحتی قابل حمل باشد. در نوشتار حاضر تلاش شده است تا ضمن بررسی و تحلیلی کوتاه از تاریخ پزشکی در ایران، با نگاهی دقیق تر به ساختار رابطه ی پزشک و بیمار توجه گردد. برای دست یابی به این خواسته، متن کتاب خفی علایی از منظر های مختلف معنایی، زبانی، ساختمان دستوری، ساخت واژگانی و نشانه شناسی، مطالعه گردید. سپس با توجه به نظریه ی "تحلیل انتقادی متن"، ویژگی های شخص بیمار در متون پزشکی از جنبه ی هویت، موقعیت اجتماعی و نیز جنسیت بیمار، مورد تحلیل قرار گرفت.

کلمات کلیدی:

History of Medicine, Khofi Allae, Patient, Physician, تاریخ پزشکی, خفی علایی, بیمار, پزشک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1920139>

